

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère <1543-1623>

Mogvntiæ, 1617

Cap. 18. De nomine, & definitione suspensionis,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78477](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78477)

CAPVT XVIII.

De nomine & definitione suspensionis.

S V M M A R I V M.

- 1 Modi varij quibus suspensio accipitur in iure.
- 2 Quomodo conueniant & differant excommunicatio suspensio, & interdictum.
- 3 Definitio suspensionis, prout est huius loci propria; & qua colligantur ex eo quod sit censura Ecclesiastica.
- 4 Explicatio eius quod dicitur, eam esse Ecclesiasticam personam.
- 5 Imponitur tantum ob culpam propriam.

Non suspensio (quod relatum ad mores significat prohibitionem potestatis ab usu sui officij) variis modis in iure sumi obseruatur. Primo quidem, vt ex communi Doctorum sententia Nauar. habet in Enchir. cap. 27. nu. 151. latissime, vt extendatur etiam ad officia non Ecclesiastica; quod sunt agendi causas in foro, promouendi ad Magisterium, vel Doctoratum, Notariatum, & similia; quæ latitudo quanta sit, videri potest in glossa ad Clementinam Cupientes, verbo *Suspensio*. De pœnis. Deinde sumi paulo angustius, vt ad sola quidem officia Ecclesiastica se extendat; sed completur eas etiam suspensiones ab usu Ecclesiastici officij, quæ sine vilo peccato contrahuntur; quales sunt contractæ ob senectutem lepram, debilitatem, aut aliam infirmitatem, prout loco citato Nauar. attingit, cap. Tua nos, cap. De Recl. tribus, cap. finali, De Clerico ægrotante, & cap. i. eod. tit. in 6. Tertio adhuc magis anguste, vt extendat se ad solas suspensiones ab usu officij Ecclesiastici, quæ contractæ sunt ob culpam; ita tamen vt amplectatur tam eas quibus Ecclesiasticus suspenditur, quoad alios tantum, quam eas, quibus vel quoad se tantum, vel quoad se simul, & quoad alios. Quam varietatem suspensionum refert & confirmat glossa ad cap. fin. De cohabit. Cleric. & mulierum. verbo *Quoad seipsum*; vbi ait suspensum quoad alios tantum dici, verbi gratia, Clericum existentem in ciuitate interdicta propter aliquod peccatum ciuium. Ibi enim existens celebrare non potest; non quidem ratione sui, quia alibi posset; sed solum ratione talium ciuium, quibus interdictum est diuinis. Suspensum vero quoad se tantum, & non quoad alios, dici omnem Ecclesiasticum existentem in peccato mortali, quia quamdiu ipsum non pœnitit peccati, nullo modo celebrare potest quin peccet mortaliter; sed alij non prohibentur ipsum celebrantem audire, iuxta textum expressum in citato cap. finali. Quarto, angustius adhuc, vt excludat eas suspensiones quæ tantum sunt quoad alios; completur vero omnes eas, quibus Ecclesiasticus ob culpam suam priuatur usu officij Ecclesiasticorum. Qua ratione nomen suspensionis extenditur ad excommunicationem & interdictum.

Vbi aduerte excommunicationem, suspensionem & interdictum posse versari in eadem re, sed diuersa tamen ratione; cum enim conueniant in hoc, quod sint censura, id est, pœnæ quibus fideles ob aliquam culpam priuantur bonis Ecclesiæ; hæcque bona spectari possunt tum secundum se, & prout sunt absolute bona Ecclesiæ; tum vt fideles in eis inter se communicant, tum demum, vt eorum exercitium, siue in conferendo, siue in recipiendo est Ecclesiasticum: in illis spectatis primo modo, versari potest interdictum; secundo vero modo excommunicatio; & tertio suspensio proprie dicta. Quæ adhuc sumitur tum generaliter, vt completur deponitionem & degradationem (quam acceptione attingit D. Anton. 3. par. tit. 27. cap. 4. vers. *Videtur autem*) tum specialiter, vt eadem excludat. Hæcque de demum acceptio est huius loci propria.

Secundum quam suspensio definitur Ecclesiastica censura, qua personæ Ecclesiasticæ, ob suam culpam prohibetur usus sui officij, vel beneficij Ecclesiastici in totum, vel ex parte; in certum tempus, vel in perpetuum. In qua definitione prima particula, hoc est, Ecclesiastica censura, (quemadmodum in memorato num. 151. Nauar. interpretatur) significat suspensionem esse pœnam quæ inferri non potest nisi ab habente Ecclesiasticam iurisdictionem in foro exteriori. Vnde colliges primo, quod si Episcopus suspensionis sententiam fe-

rat in Clericum non sibi subditum, eam nullo modo ligare. Secundo, si Confessarius in foro pœnitentia, Clerico confitenti prohibeat usum sui ordinis, talem suspensionem non esse istius rationis, nec censuram Ecclesiasticam, cum ex hypothesis, non inferatur ab habente iurisdictionem in foro exteriori. Atque adeo (vt expressit glossa ad cap. Is qui, De sentent. excommunic. in 6. verbo *In iure*) si ille contra Confessarij prohibitionem celebraret, etiam si grauer delinqueret, non incurreret in irregularitatem cui subiiciuntur illi, qui exercent ordinis actum, a quo per censuram Ecclesiasticam suspensi sunt.

Secunda vero particula, qua prohibetur personæ Ecclesiasticæ, ex eodem Nauar. excludit quascumque prohibitiones factas, siue personis non Ecclesiasticis, siue etiam Ecclesiasticis, sed non de iis quæ ad eas spectant, prout Ecclesiasticæ sunt: nam suspensio de qua agimus, tantum ab Ecclesiastico officio, vel beneficio, vel ab utroque simul: vt autem Ecclesiasticum officium, sic & Ecclesiasticum beneficium proprium est Ecclesiasticæ personæ, quatenus Ecclesiastica est. Videri potest Suarez tom. 5. in 3. partem D. Thomæ, disput. 26. sect. 3. num. 9. 10. & 11.

Separat quoque censuram hanc ab excommunicatione & interdicto, quibus non modo Ecclesiastici, sed etiam laici affici possunt. Ideo autem in hac definitione ponitur potius nomen Ecclesiasticæ personæ, quam Clerici (prout notat Henriquez lib. 13. cap. 31. §. 2.) quod regularis quoque non Clericus, siue vir, siue femina, huic censuræ subiiciatur, cum ab officio suo priuati suspensio. Imo, & ad laicum potest extendi per accidens; nempe quatenus contingit ipsum ex Ecclesiæ priuilegio habere officium Ecclesiasticum; quale est nominandi beneficium, in eo, cui ab Ecclesiâ concessum est ius patronatus.

Tertia porro particula, ob suam culpam, excludit, ex eodem Nauar. prohibitiones quæ sunt ob senectutem, vel infirmitatem, aliamve causam quæ vacantem; separatque hanc censuram ab irregularitate, quæ impedit quidem in Clerico exercitium ordinis; non tamen sicut suspensio, prout ipsum est quoddam officium Ecclesiasticum; sed prout est quidam cultus diuinus; in quo prohibendo ratio habetur, non modo peccati; sed etiam indecentiæ. Vnde fit, vt non semper ob culpam, sed interdum ob actionem etiam bonam subiiciatur quis irregularitati; veluti Index qui vt iustitiam tueatur, nocentes afficit extremo supplicio. Reliqua demum pars indicat propriam rationem suspensionis per ea quibus priuatur; simulque varias eiusdem species insinuat; de quibus in cap. sequenti dicendo, tradentur sufficienter ea quæ ad illius explicationem pertinent.

CAP. XIX.

De multiplici diuisione suspensionis.

S V M M A R I V M.

- 6 Magna ex parte suspensio eadem ratione diuiditur quæ excommunicatio.
- 7 Diuisio in maiorem & minorem non habet in ea locum, sicut habet in excommunicatione.
- 8 Duas alias habet, quæ non cadunt in excommunicationem.
- 9 Documentum de suspensione ab officio.
- 10 Difficultas de eadem; an si fiat simpliciter ab officio, censenda sit esse & a beneficio.
- 11 Quid videatur de ea tenendum.
- 12 Simpliciter suspensus ab officio, a quocumque officio Clericali intelligitur suspensus.
- 13 Suspensus tantum ab actibus ordinis; vel tantum ab actibus iurisdictionis.
- 14 Suspensus a diuinis, & suspensus ab ingressu Ecclesiæ.
- 15 Suspensus ab ordine inferiori, suspendi a superiori, non contra; quomodo dicitur beat. intelligi.
- 16 Suspensus (etiam simpliciter) ab usu ordinum, non impeditur Sacramenta sumere, nec psallere in choro, nec concipiari.
- 17 Suspensus a Pontificalibus.
- 18 Suspensus a beneficio.
- 19 Quatenus is possit aliquid sibi ex fructibus beneficij accipere.